Lietas Nr. C33332613
Lietas arhīva Nr. CA-0159-16/14

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2016.gada 25.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja G.Ozoliņa
tiesneši L.Volberga, M.Sviķis
ar sekretāri L.Krumholci,
piedaloties zvērinātai advokātei Anetei Rubenei,
atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja civillietu /pers. C/ prasībā pret AS /Nosaukums A/ ar trešo personu /pers. D/ par tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu un pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvojamās telpas īres līgumu, nepasliktinot Vienošanās Nr.2 noteikumus, sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 18.decembra spriedumu.
Noklausoties tiesneses G.Ozoliņas ziņojumu, Civillietu tiesas kolēģija

APRAKSTOŠĀ DAĻA
konstatēja:

[1] 2013.gada 11.februārī /pers. C/ (turpmāk-prasītāja) cēla tiesā prasību pret AS /Nosaukums A/ (turpmāk-atbildētāja) ar trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem /pers. D/ (turpmāk- trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem) par tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu un pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvojamās telpas īres līgumu, nepasliktinot Vienošanās Nr.2 noteikumus.

Prasība pamatota ar likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 8.pantu un Civillikuma 1428.pantu.

[1.1] Norādīts, ka ar Siguldas tiesas 2009.gada 24.novembra lēmumu lietā Nr.3-12/1621 tika nolemts atļaut labprātīgi pārdot izsolē tiesas ceļā prasītājai piederošo nekustamo īpašumu /adrese/ (turpmāk- nekustamais īpašums), bet ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas tiesneses 2010.gada 7.septembra lēmumu lietā Nr.C04359610 nolemts apstiprināt nekustamā izsoles aktu Nr.703, nostiprināt nekustamo īpašumu uz atbildētājas vārda un ievest atbildētāju iegūtā nekustamā īpašuma valdījumā.

[1.2] 2010.gada 24.septembrī puses noslēgušas Vienošanos par parāda atmaksu un nekustamā īpašuma lietošanas kārtību (turpmāk- Vienošanas Nr.1) un 2012.gada 17.janvārī puses noslēgušas Vienošanos par parāda atmaksu un nekustamā īpašuma lietošanas kārtību Nr.2 (turpmāk- Vienošanas Nr.2).

Puses vienojušas, ka atbildētājai ir tiesības prasīt labprātīgi atbrīvot nekustamo īpašumu, nosūtot prasītājai paziņojumu, ja ir pieļauts komunālo maksājumu, apsaimniekošanas maksājumu, nekustamā īpašuma nodokļa maksājuma kavējumus ilgāk par 30 dienām. Gadījumā, ja prasītāja nepilda saistības, atbildētājai ir tiesības pārņemt nekustamo īpašumu savā valdījumā.

Prasītāja norāda, ka savas saistības ir pildījusi.

[1.3] Norādīts, ka Vienošanās Nr.2 tika pildīta arī pēc vienošanās noteiktā beigu termiņa līdz prasības celšanas brīdim un prasītāja secināja, ka atbildētāja klusējot izteikusi gribu pagarināt vienošanos bez beigu termiņa noteikšanas.

[1.4] Ar 2012.gada 6.novembra vēstuli Nr.2012-21.23.6-4376 "Par parāda atmaksu" atbildētāja informējusi prasītāju par maksājuma veikšanu 50% no kopējās parāda summas līdz 2013.gada 31.janvārim, bet gadījumā, ja maksājums netiek veikts, prasītājai viena mēneša laikā, bet ne vēlāk kā līdz 2013.gada 28.februārim jāatbrīvo un jānodod atbildētājai nekustamais īpašums.

[1.5] Pamatojoties uz likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 8.pantu prasītāja vēlas kopā ar savu vīramāti- trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem turpināt īrēt dzīvojamās telpas, jo atbildētāja ar konkludentām darbībām piekritusi, ka kopā ar prasītāju dzīvo trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem.

[2] 2013.gada 4.aprīlī tiesā saņemti atbildētājas rakstveida paskaidrojumi, kuros norādīts, prasību uzskata par nepamatotu un pilnībā noraidāmu.

[2.1] Paskaidrots, ka atbildētāja izrādīja prasītājai pretimnākšanu, neliekot tai nekavējoties atbrīvot nekustamo īpašumu, tādējādi starp pusēm tika panākta vienošanās par nesamaksātā parāda atmaksas kārtību.

[2.2] Papildus norāda, ka ne Vienošanās Nr.1, ne Vienošanās Nr.2 nesaturēja atrunu par iespēju pagarināt vienošanās termiņu bez jaunas papildus vienošanās noslēgšanas.

[2.3] 2012.gada 6.septembrī atbildētāja saņēmusi prasītājas iesniegumu ar priekšlikumu, ka līdz 2012.gada 31.decembrim tiek veikta 50% samaksa no kopējās parāda summas, atlikušo parādu dzēšot līdz 2013.gada 1.jūlijam, kā arī maksājot Ls 200 ik mēnesi parāda dzēšanai.

Prasītāja norādīja, ka vēlas atpirkt no atbildētājas nekustamo īpašumu. Uz šo iesniegumu atbildētāja sniegusi atbildi 2012.gada 6.novembrī, norādot, ka gadījumā, ja līdz 2013.gada 31.janvārim maksājums netiek veikts, viena mēneša laikā, bet ne vēlāk kā līdz 2013.gada 28.februārim prasītājai jāatbrīvo un jānodod atbildētājai nekustamais īpašums. Rakstveida vienošanās par turpmākajām attiecībām netika panākta.

[2.4] 2012.gada 12.decembrī atbildētāja nosūtīja prasītājai vēstuli, kurā lūdza sazināties ar atbildētāju, lai vienotos par turpmāko parāda atmaksas kārtību nevis īres attiecībām. 2013.gada 8.februārī atbildētāja atkārtoti informējusi prasītāju, ka līdz 2013.gada 28.februārim jāatbrīvo nekustamais īpašums.

[2.5] Prasītāja izmantoja atbildētājas pretimnākšanas un visu šo laika periodu bez atlīdzības lietoja dzīvojamo platību, maksājot Ls

70 mēnesī, kas nebija maksājums par nekustamā īpašuma īri, bet gan maksājums, kas paredzēts aizdevuma parāda dzēšanai.

[2.6] Prasītājas atsauce uz īres tiesību esamību ir nepamatota, jo prasītāja un viņas ģimenes locekļi atbildētājas labvēlīgas attieksmes dēļ bez atlīdzības lietoja atbildētājai piederošo nekustamo īpašumu, un minētās attiecības nevar tikt traktētas kā īres attiecības.

[3] Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 18.decembra spriedumu prasība noraidīta.

[3.1] Tiesa atzina, ka lietā nav strīda, ka atbildētāja ir ieguvusi nekustamo īpašumu izsoles ceļā, bet ka prasītāja turpina dzīvot atbildētājai piederošajā nekustamajā īpašumā.

[3.2] Atsaucoties uz Civillikuma 2112.pantu un likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 2.pantu, tiesa secināja, ka lai varētu atzīt, ka starp pusēm ir bijis noslēgts dzīvojamās telpas īres līgums, tiesai ir jākonstatē, ka nekustamā īpašuma īpašnieks vai valdītājs ir nodevis konkrēto dzīvojamo telpu lietošanā citai personai par samaksu.

[3.3] 2010.gada 24.septembrī starp prasītāju un atbildētāju noslēgta Vienošanās Nr.1 par parāda atmaksu un nekustamā īpašuma lietošanas kārtību, bet 2012.gada 17.janvārī puses noslēdza Vienošanos Nr.2 par parāda atmaksu un nekustamā īpašuma lietošanas kārtību. Puses vienojās par parāda EUR 57 427,16 atmaksas kārtību, nosakot, ka atbildētāja piekrīt nenodot atlikušo parādu tiesu izpildītājam piespiedu piedziņas darbību veikšanai, ja prasītāja nepārkāps līgumā noteiktās saistības.

[3.4] Tiesa konstatēja, ka nekustamā īpašuma lietošanas atļauja prasītājai ir dota pamatojoties uz to, ka prasītāja veic parāda atmaksu atbildētājai, un lietošanas termiņi ir nesaraujami saistīti ar vienošanās esamību starp pusēm par parāda atmaksu.

Lietā nav gūti pierādījumi, ka starp pusēm būtu noslēgta vēl kāda vienošanās par parāda atmaksu, līdz ar to atbilstoši 2012.gada 17.janvāra vienošanās 1.8.punktā un 2.4.2.punktā noteiktajam atbildētājam bija tiesības prasīt nekustamā īpašuma atbrīvošanu.

[3.5] Tiesa secināja, ka noslēgtā vienošanās nesatur īres līguma neatņemamu sastāvdaļu - īres maksu. Kaut arī atbildētāja neapstrīd, ka prasītāja ir veikusi līgumā norādītos maksājumus.

[3.6] Pirmās instances tiesas sēdē prasītājas pārstāve apliecinājusi, ka prasītāja vēlas, lai atbildētāja jauno vienošanos noslēdza uz tādiem pašiem pamatiem, kā 2012.gada 17.janvāra vienošanās, tas ir, bez noteiktas īres maksas.

Minētais būtu pretrunā tiesiska darījuma par īres attiecību nodibināšanu būtībai un jēgai – izīrētāja tiesībai saņemt īres maksu par izīrēto lietu, tādēļ tiesa atzina, ka nav pamata uzlikt atbildētājai pienākumu noslēgt šādu līgumu.

[3.7] Tiesa atzina, ka no Civillikuma 1427.panta izriet, ka lai divpusējs tiesisks darījums būtu spēkā, abiem līgumslēdzējiem ir jāizsaka sava griba.

Kaut arī atbildētāja neapstrīd, ka ir notikušas sarunas par jaunas vienošanās noslēgšanu, tā nav noslēgta. Tādējādi tiesa atzina, ka notikušās sarunas neuzliek pienākumu ne vienai ne arī otrai pusei parakstīt vienošanos.

Atbildētāja 2012.gada 6.novembrī ir nosūtījusi prasītājai brīdinājumu par parāda atmaksu, norādot, ka līdz 2013.gada 31.janvārim prasītājai ir pienākums atmaksāt 50% no parāda, ja atmaksa netiek veikta, tad nekustamais īpašums ir jāatbrīvo līdz 2013.gada 28.februārim. 2013.gada 8.februārī atbildētāja nosūtīja prasītājai paziņojumu, ka prasītājai un viņas ģimenes locekļiem ir jāatbrīvo nekustamais īpašums līdz 2013.gada 28.februārim.

[3.8] Tiesa konstatēja, ka aicinājums atbrīvot nekustamo īpašumu ir izteikts vairākus mēnešus pēc 2012.gada 17.janvāra vienošanas termiņa izbeigšanās, bet tas neliecina par atbildētājas klusējot izteikto gribu turpināt vienošanos.

[3.9] Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta otro daļu no prasītājas valsts labā piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 16,13 EUR apmērā.

[4] Apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 18.decembra spriedumu iesniedza prasītāja, pārsūdzot tiesas spriedumu pilnā apmērā un lūdzot prasību apmierināt.

[4.1] Prasītāja uzskata, ka ir atzīstams, ka par nekustamo īpašumu ticis noslēgts īres līgums, jo prasītāja veikusi nekustamā īpašuma apsaimniekošanu un veikusi maksājumus.

[4.2] Atbildētājas vēlme tikties un vest sarunas par jaunas vienošanās noslēgšanu ir nepārprotama gribas izrādīšana, turklāt nekustamajā īpašumā dzīvo trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem, kas norāda uz to, ka atbildētāja ļāvusi nekustamajā īpašumā izmitināt īrnieka ģimenes locekļus.

[4.3] Lieta izskatīta bez trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem klātbūtnes, lai arī tā izteikusi vēlēšanos piedalīties tiesas sēdē, tādējādi trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem kā 1.grupas invalīdei liegtas tiesības uz savu interešu aizsardzību.

[4.4] Prasītājai piešķirts trūcīgas personas statuss, kas norāda uz nespēju samaksāt tiesas izdevumus, tādēļ tie no prasītājas piedzīti nepamatoti.

[5] Rakstveida paskaidrojumi par iesniegto apelācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā netika saņemti.

[6] Trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem /pers. D/ uz tiesas sēdi nebija ieradusies. Civillietu tiesas kolēģija nolēma lietu izskatīt trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem prombūtnē, nekonstatējot pamatu tiesas sēdes atlikšanai un ņemot vērā apstākli, ka trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem par tiesas sēdi informēta Civilprocesa likuma 56.^{2} pantā paredzētajā kārtībā, saskaņā ar Līgumu starp Latvijas Republiku un Krievijas Federāciju par tiesisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civilajās, ģimenes un krimināllietās (l.l. 121-127). 2016.gada 4.martā tiesā saņemts paziņojums par dokumentu izsniegšanu (l.l.129-131), no kā redzams, ka tiesas pavēste par tiesas sēdi izsniegta trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem 2016.gada 11.janvārī.

[6.1] Prasītājs pārstāve zvērināta advokāte Anete Rubene uzturēja prasību un apelācijas sūdzību uzturēja uz tajās minētajiem pamatiem, bez tam paskaidroja, ka trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem ārstējas un dzīvo ārzemēs.

[6.2] Atbildētājas pārstāve prasību un apelācijas sūdzību uzskatīja par nepamatotu un noraidāmu, sniedza analogus paskaidrojumus rakstveidā sniegtajiem.

MOTĪVI

[7] Pārbaudot lietas materiālus, lietā iesniegtos pierādījumus, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma.

[8] Civilprocesa likuma 426.panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

Tā kā prasītāja pirmās instances tiesas spriedumu ir pārsūdzējusi pilnā apmērā, Civillietu tiesas kolēģija, ņemot vērā Civilprocesa likuma 426.panta pirmajā daļā noteikto, atzīst, ka lieta izskatāma pēc būtības pilnas celtās prasības apjomā.

[9] Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa noteic, ka, ja tiesa atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija, pārbaudījusi un novērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju atzīst, ka pirmās instances tiesas – Rīgas rajona tiesas sniegtā argumentācija 2014.gada 18.decembra spriedumā ir izvērsta, pareiza un pilnībā pietiekama, līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas noteikumiem, pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, papildus izvērtējot apelācijas sūdzībā minētos argumentus.

[10] Apelācijas sūdzībā norādīts uz procesuālu pārkāpumu, proti, to, ka lieta nepamatoti izskatīta bez trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem klātbūtnes, lai arī tā izteikusi vēlēšanos piedalīties tiesas sēdē, tādējādi trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem kā 1.grupas invalīdei liegtas tiesības uz savu interešu aizsardzību.

Pārbaudot lietas materiālus Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka 2014.gada 3.aprīlī lietas izskatīšana atlikta, dodot trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem iespēju ierasties uz nākamo tiesa sēdi (l.l. 52).

Tajā pašā dienā tiesnese nosūtīju trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem uz viņas deklarēto dzīvesvietu vēstuli, kurā norādīts, ka lietas izskatīšana tika atlikta, trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem tiek informēta par nākamo tiesas sēdi un tiesībām pilnvarot savu interešu aizsardzībai citu personu saskaņā ar Civilprocesa likuma 82. un 85.pantu, tāpat trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem informēta, ka, trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem atkārtoti neierodoties uz tiesas sēdi, lieta tiks izskatīta bez viņas klātbūtnes (l.l. 55).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 74.panta septītajai daļai lūgumus un pierādījumus, kuru dēļ persona nevar ierasties uz tiesas sēdi, trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem nav iesniegusi. Bez tam, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka būtisks šajā gadījumā ir arī apstāklis, ka pirmās instances tiesa izskaidrojusi trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem Civilprocesa likuma 82.panta pirmajā daļā paredzētās procesuālās tiesības- to, ka gadījumā, ja persona kādu iemeslu dēļ nevar ierasties tiesas sēdē, ir iespējams interešu pārstāvību tiesas sēdē uzticēt pilnvarotai personai.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē apstākļus lietas izskatīšanas atlikšanai.

Ja personai, izpildot ārsta norādījumus, jāatrodas stacionārā iestādē vai mājās, tad atzīstams, ka viņa nevar veikt darbības, kas nav saistītas ar ārstniecību, tostarp piedalīties tiesvedības procesā. Savukārt situācijā, kad pacientam noteikts „brīvais" režīms, viņam nav pamata paļauties uz to, ka neierašanās tiesā tiks attaisnota *(Skatīt: Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2015.gada 8.decembra spriedums lietā Nr. SKC –276/2015).*

Kā redzams no lietas materiāliem, 2014.gada 27.novembra izrakstā no pacienta medicīniskās kartes 10.punktā nav norādīti ārstnieciskie un darba režīma norādījumi atbilstoši trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem veselibas stāvoklim (l.l.72), taču tiesas sēdē sliktā veselības stāvokļa dēļ piedalīties nav varējusi.

Civillietu tiesas kolēģija ņem vērā apstākli, ka lietas izskatīšana pirmās instances tiesā divas reizes atlikta, lai dotu trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem realizēt savu interešu pārstāvību tiesas sēdē.

Lai nodrošinātu procesa dalībnieku tiesību realizāciju- piedalīšanos lietas izskatīšanā tiesas sēdē, procesa dalībniekam, atbilstoši dispozitivitātes principam, ir iespēja izvēlēties piedalīties tiesas sēdē personīgi, lūgt izskatīt lietu bez viņa klātbūtnes vai arī izvēlēties pārstāvi, kurš realizē interešu pārstāvību tiesas sēdē atbilstoši Civilprocesa likuma 82.-86.pantā noteiktajai kārtībai.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 74.panta sesto daļu pusēm savas procesuālās tiesības un pienākumi jāpilda godprātīgi.

Tāpat Civillietu tiesas kolēģija ņem vērā, ka gadījumā, ja personai piešķirts trūcīgas personas statuss, ir iespējams saņemt valsts nodrošinātu juridisko palīdzību.

Civillietu tiesas kolēģija, ņemot vērā iepriekš minētos apstākļus, secina, ka gadījumos, kad procesa dalībnieks ilgstoši kādu iemeslu dēļ nespēj piedalīties tiesas sēdē un neizvēlas iespēju realizēt savu procesuālo tiesību pārstāvību citā tiesiski paredzētā veidā, pirmās instances tiesa pamatoti izskatījusi lietu trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem prombūtnē, nekonstatējot iemeslus lietas izskatīšanas atlikšanai.

[11] Tāpat apelācijas sūdzībā izteikts iebildums attiecībā uz to, ka prasītājai piešķirts trūcīgas personas statuss, kas norāda uz nespēju samaksāt tiesas izdevumus, tādēļ tie no prasītājas piedzīti nepamatoti.

Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka prasītājai no 2013.gada 1.februāra līdz 2013.gada 30.aprīlim ticis piešķirts trūcīgas personas statuss, ko apliecina Inčukalna novada domes sociālā dienesta 2013.gada 7.februāra izziņa Nr.26 (l.l.16), līdz ar to prasītāja tikusi daļēji atbrīvota no valsts nodevas samaksas par prasības iesniegšanu tiesā (l.l. 19-20).

Lietas materiālos nav informācijas par to, ka uz lietas izskatīšanas un sprieduma taisīšanas brīdi prasītājai būtu pagarināts trūcīgas personas statuss, tādējādi tiesa pamatoti no prasītājas piedzinusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus valsts labā.

[12] Juridiskajā literatūrā norādīts, ka tiesnesim, kuram jāizšķir noteikts tiesisks strīds noteiktā tiesas procesā, ir jāmeklē konkrētajam gadījumam atbilstoša norma un ar iztulkošanas palīdzību jāpārbauda tās jēga, lai konstatētu, vai normā paredzētās tiesiskās sekas ir piemērojamas konkrētajam faktiskajam sastāvam *(Dr.Norberts Horns Ievads tiesību zinātnē un tiesību filozofijā. Likums un Tiesības, 2.sējums nr.7(11) , jūlijs 2000.,198.lpp.).*

[13] Apelācijas sūdzībā norādīts arī, ka būtu atzīstams, ka par nekustamo īpašumu ticis noslēgts īres līgums, jo prasītāja veikusi nekustamā īpašuma apsaimniekošanu un veikusi komunālos maksājumus.

Atbilstoši Civillikuma 2112.pantam īre ir līgums, ar ko viena puse piešķir vai apsola otrai par zināmu īres maksu kādas lietas lietošanu, no kā secināms, ka atbilstoši Civillikuma 1470.pantam, īres maksa ir būtiska darījuma sastāvdaļa, kas nepieciešama īres darījuma jēdzienam un bez kā arī pats nodomātais darījums nav iespējams.

No Vienošanās Nr.2 satura ir redzams, ka ar maksājumu šīs vienošanās ietvaros saprotams ikmēneša maksājums, kas tiek novirzīts atlikušā parāda dzēšanai. Civillietu tiesas kolēģija ņem vērā to, ka vienošanās ir par parāda atmaksu un nekustamā īpašuma lietošanas kārtību, proti, atbildētājai piederošā īpašuma lietošanu un prasītājas parāda atmaksu un no minētās vienošanās nav konstatējams, ka starp pusēm būtu ticis noslēgts īres līgums, vai līgums, kas pēc būtības atbilst īres līguma definīcijai- īpašuma lietošanai par to veicot īres maksu.

Vienošanās Nr.2 ievadnoteikumos ir uzskaitīti apstākļi, ko puses ņem vērā slēdzot šo vienošanos, bet no minētās vienošanās 1.2. punkta redzams, ka puses ir vienojušās par to, ka atbildētāja piekrīt nenodot atlikušo parādu piespiedu izpildei, ja prasītāja nepārkāpj vienošanās noteikumus.

Fakts, ka atbildētāja kā nekustamā īpašuma ieguvēja lūgusi nekavējoties veikt izpildu darbības, proti, ievest nekustamā īpašuma ieguvēju valdījumā, bet atļāvusi prasītājai pēc iepriekšminētās vienošanās lietot šo nekustamo īpašumu, nenozīmē, ka atbildētājas griba

bijusi nodibināt īres tiesiskās attiecības.

Būtisks šajā gadījumā ir arī prasītājas paustais viedoklis, ka atzīstamas īres tiesiskās attiecības un noslēdzams līgums, bet īres maksa nav nosakāma, līdz ar to Civillietu tiesas kolēģija secina, ka arī prasītājas patiesā griba nav nodibināt īres tiesiskās attiecības.

[14] Tāpat apelācijas sūdzībā norādīts, ka atbildētājas vēlme tikties un vest sarunas par jaunas vienošanās noslēgšanu ir nepārprotama gribas izrādīšana, turklāt nekustamajā īpašumā dzīvo trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem, kas norāda uz to, ka atbildētāja ļāvusi nekustamajā īpašumā izmitināt īrnieka ģimenes locekļus.

Civillietu tiesas kolēģija secina, ka griba nodibināt īres tiesiskās attiecības saskatāma tikai no prasītājas puses, taču griba nevar tikt atzīta par abpusēju un tādu, kas īres tiesiskās attiecības nodibinātu ar konkludentām darbībām.

Atbildētājas darbības, kas izpaudušās kā prasītājas brīdināšana par nekustamā īpašuma atbrīvošanu (l.l.35) nepārprotami norāda uz to, ka Vienošanos Nr.2 atbildētāja nevēlas ne pagarināt, ne arī noslēgt jaunu vienošanos vai nodibināt īres tiesiskās attiecības.

Ņemot vērā to, ka darījumam ir nepieciešami abu pušu saskanīgi gribas izteikumi, kas šajā gadījumā nav konstatēti, Civillietu tiesas kolēģija nesaskata pamatu īres attiecību atzīšanai un pienākuma uzlikšanai par tām noslēgt līgumu.

[15] Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka, lai arī prasība pamatota ar likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 8.pantu un Civillikuma 1428.pantu, un prasītāja norādījusi uz īres tiesisko attiecību pastāvēšanu, tas pats par sevi nerada pamatu šādu savstarpējo juridisko attiecību kvalifikācijai, gadījumā, kad to neattaisno lietas faktiskie apstākļi, tostarp līguma mērķis un saturs.

Apstāklis, ka atbildētāja izrādījusi pretimnākšanu prasītājai, nekavējoties nerealizējot savas procesuālās tiesības uz ievešanu nekustamā īpašuma valdījumā atbilstoši Civilprocesa likuma 74.2 nodaļai, nevar atzīt par pamatu secinājumam, ka vienošanās, kura tikusi noslēgta starp pusēm, nodibinājusi īres tiesiskās attiecības.

[16] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39. un 42.pantu, nesamaksātie tiesas izdevumi valsts labā piedzenami no puses, kuras labā spriedums nav ticis taisīts, kas šajā gadījumā ir prasītāja. Atbilstoši Civilprocesa likuma 33.panta otrajai daļai, tiesas izdevumi ir valsts nodeva, kancelejas nodeva un lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

[16.1] Ņemot vērā apstākli, ka prasītāja tikusi daļēji atbrīvota no valsts nodevas samaksas par prasības celšanu tiesā, kā arī veikusi valsts nodevas samaksu par apelācijas sūdzības iesniegšanu, valsts nodeva no prasītājas valsts labā nav piedzenama, tāpat nav piedzenama kancelejas nodeva.

[16.2] Neapmaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi pirmās instances tiesā sastāda 16,13 EUR, bet ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par pavēstu nosūtīšanu apelācijas instances tiesā ir 4,65 EUR, līdz ar to no prasītājas valsts labā kopā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 20,78 EUR apmērā.

[17] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.^{1} pantu prasītājai nosakāms 10 dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei. Minētais termiņš skaitāms no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

REZOLUTĪVĀ DAĻA

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 204.1, 432.-434. un 454.panta 2^{1} daļu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

noraidīt /pers. C/, personas kods /personas kods/, prasību pret AS "/Nosaukums A/", vienotais reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, par tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu un pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvojamās telpas īres līgumu, nepasliktinot Vienošanās Nr.2 noteikumus.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 20,78 EUR (divdesmit *euro* un 78 centus).

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Prasītāja un atbildētāja spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Trešā persona /pers. D/, personas kods /personas kods/, spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no sprieduma noraksta izsniegšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2016.gada 28.aprīlī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja G.Ozoliņa

Tiesneši L.Volberga